

[Oluf Pedersen.]

kornet, og for den ene Trediedels Vedkommende af de Folk uden for Landbruget, som holder Høns. Inden for Landbruget sker kun en ringe Forskydning, det er dem med den stærkeste Drift, der kommer til at betale, idet, alt andet lige, de ringeste Landmænd, de, der har den daarligste Drift, vil faa Fordel af Forslaget. Forholdet er nemlig det, at man lægger en Byrde paa Landbruget, som kommer til at hvile i Forhold til Produktionen, men man uddeler i Henhold til Jordværdien, og derfor virker dette Forslag som al anden Understøttelse hemmende paa Produktion og Arbejde, og det er efter min Opfattelse samfundsmæssigt skadeligt og i Bund og Grund uretfærdigt.

Blandt de Motiveringer, som gives for Forslaget, er ogsaa Svinekortordningen. Herom kan for det første anføres, at i Forhold til tidligere Produktion faar Herregaardene omtrent den dobbelte Andel i Kortene. De har faaet flere Kort end svarende til deres tidligere Produktion, medens Husmænd og Bønder kun faar omkring halvt saa mange Kort som efter deres tidligere Produktion, men Kortene fordeles dog under rimelig Hensyntagen til tidligere Produktion til dem, der har Husene, og det finder jeg, der midt i en taabelig Tid kan være nogen Mening i. Naar Herregaardene havde forholdsvis faa Svin, skyldes det, at deres Resultater var saa kummerlige, nemlig gennem 15 Aar ifølge Landøkonomisk Driftsbureau et Underskud paa over 5 Kr. pr. Gris, medens Husmanden tjente godt 14 Kr., altsaa en Forskel paa ca. 20 Kr. Dette skyldes bl. a., at Husmandens Gris klarer sig med $\frac{3}{4}$ Td. Korn mindre. Det ses, at under Frikonkurrencen kom der Plan i Produktionen, saa den kom til at ligge, hvor det var økonomisk fordelagtigt. Dette er i Modsætning til Statsplanøkonomien, der virker uøkonomisk og for øvrigt som Regel heller intet har med Plan at gøre. Jeg mener altsaa ikke, at Husmændene har en uretmæssig Fortrinstilling med Hensyn til Svinekort; men selv om saa var, motiverer det dog ikke en Kornordning som denne, hvor man lader Godsejerne søge Dækning hos dem, som spiser Brødet og maaske ikke kan købe det kunstigt fordyrede Flæsk, samt hos Ægproducenterne.

En saadan Kornordning er dog en vidunderlig Form for Retfærdighed. Det er urimeligt og uretfærdigt at fordyre det daglige Brød, og jeg giver ikke meget for Ministerens Ord om, at Fordyrelsen ikke bliver ret stor, thi i saa Fald er Ord-

ningen jo uden Værdi; Kornoldens Formaal er jo at fordyre Brødkornet. De, som ingen Andel har i den Jord, som vi alle med moralsk og guddommeligt Ret burde have lige Part i, skal til dem, som har Forretten, fortrinsvis dem med de bedste og største Arealer, betale i Stedet for at faa! Det foreslaar virkelige en Regering, som paa sit Program havde Kravet: Skattebyrden flyttes fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indtægt og Formue, som er Frugten af andres Arbejde. Mon ikke en Regering, der foretager en saadan Kovending, trænger til at tale lidt med Vælgerne, de er vist kommet lidt for langt paa Afstand? En saadan Kornold vover en Regering at byde os, trods dette, at Regeringens Chef, den højtærede Statsminister, saa sent som den 18. November i Fjor paa et stort offentligt Møde i Holstebro erklærede over for mig, at ogsaa han var Tilhænger af fuld Grundskyld og Frihandel.

Jeg mener, at det er uberettiget, naar man i Dag fra de Konservatives og Venstres Side kræver en Nedsættelse af Grundskatterne, som desværre er faldet betydeligt, men det er lige saa uretfærdigt, naar Regeringen nu stiller Forslag om en Kornold, som ogsaa giver større Salgspris paa Jord og mere Gæld, samtidig med at Landbrugets Driftsforhold som Helhed forringes. Et saadant Forslag rammer de fattiges Brød, og Brødfordyrelse har altid været noget af det ondeste. Dernæst rammer det Ægproduktionen, og herom er der Grund til at sige et Par Ord, fordi der fra socialdemokratisk Side paa dette Omraade foregives et Ukendskab, som for manges Vedkommende skal begrunde deres Svigten over for de fattige.

Gennem de sidste 10 Aar er Ægproduktionen udvidet fra 50 til 70 Mill. kg ved en respektvækkende Indsats af Folk, som begyndte med smaa Midler. Gennem flittigt Arbejde og et nøjsomt Levned skabte de sig et Levebrød. Jeg kender Folk, som lever af et Hønsehold paa 1 000 Stykker, og jeg forstaar, at saadanne Folk har skrevet til den højtærede Landbrugsminister og givet Udtryk for deres Frygt. De skal jo nemlig nu til at svare Godsejeren ca. 3 Kr. pr. Tønde Korn, hvilket svarer til godt 1 Kr. pr. Høne, altsaa 1 000 Kr. For de mange, som har 50—100 Høns, vil Forholdet være det, at de ved denne Kornordning beskattes med et Beløb, der svarer til 50—100 Kr. om Aaret.

For mig staar dette som himmel-